

 HARLEQUIN®
The background of the cover features a man and a woman in 18th-century attire. The woman, on the left, is seen from the back, wearing a dark brown dress with a lace collar and a long necklace. The man, on the right, is looking towards her, wearing a white shirt and a red and gold military-style coat. The lighting is dramatic, highlighting their profiles against a dark background.

Sjalooline romaan

Kuidas
häbistada
daami

Triloogia 1. raamat

BRONWYN
SCOTT

Bronwyn Scott
HOW TO DISGRACE A LADY
2012

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Jana Kuremägi
Korrektor Inna Viires

© 2012 by Nikki Poppen
© 2013 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

M03253413
ISBN 978-9949-25-341-8

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja e-raamatud www.ebooks.ee

Esimene peatükk

Nii nagu Merrick St. Magnus ei teinud midagi poolikult, nõnda võttis ta korraga ette ka kurikuulsad Greenfieldi kaksikud. Nüüd olid kurikuulsad kurtisaanid end külalistetoa pikal Veneetsia diivanil poolalasti ja võrgutavalt sisse seadnud. Merrick silmitses üht kaksikõde, võttis kandikult apelsinilõigu, veeretask seda tuhksuhkrus ning imetles naise võluvata rinda, mis oma tihedasti kinni nõõritud korseti ja sügava dekolteeaga kompas siivutuse piire.

„Üks magus kiusatus väärivad teist, *ma chère*,“ ütles mees libedalt ning silitas silmadega tähendusrikkalt naise keha. Ta jälgis, kuidas pulss naise pikal kaelal avameelse võrgutamise tõttu kiirenes. Merrick libistas apelsinilõiguga üle naise paakil huulte ning too tegi keeleotsaga tuhksuhkrut limpsides head tööd, andes kogu aeg mõista, et on valmis limpsima muudki peale oma huulte. Merrick teadis, et naudib seda õhtut. Veel enam, ta naudib seda, et võidab peagi kihlveo, mis täidab praegu White'i kurikuulsa kihlveduderaamatu lehekülgi ja mille võidule ta homme järele läheb. Teda ootas kenake summa, mis pidi aitama tal üle saada madalseisust, kuhu ta ajutise halva kaardimänguõnne tõttu oli sattunud. Tõsi, paljud mehed olid

kaunite Greenfieldi õdedega olnud, kuid ükski neist polnud rahuldanud oma lihahimu *mõlemaga* korraga.

Teises diivani otsas torutas teine õde koketselt huuli. „Aga mina, Merrick? Kas siis mina ei ole kiusatus?”

„Sina, *ma belle*, oled tõeline Eeva.” Merrick lasi käel puuviljavaagna kohal hõljuda, justkui mõtleks sügavalt järele, millist vilja valida. „Aa, sinule, mu Eeva, sobib viigimari. Just sellised naudingud ootavad mehi sinu Eedeni aias.”

Kirjanduslikud viited olid mõeldud üksnes kiusamiseks. Segadusse aetuna torutas naine uuesti huuli. „Minu nimi ei ole Eeva.”

Merrick surus ohke alla. Mõtles rahale. Ta välgutab oma säravaid hambaid, pistis viigimarja naisele suhu ja tegi komplimendi, mida too mõistis. „Ma ei oska iial öelda, kumb teist ilusam on.” Aga ta teadis hästi, kumb oli targem. Merrick langetas käe teise kaksikõe paljastatud rinnale, tõmbas nimetissõrmega tema nahale õrna ringi ning sai naiselt märgleva naeratuse. Esimene kaksik toetas käed Merricki õlgadele, masseeris meest ning tõmbas tema särgisaba vöö vahelt välja. Oli aeg asja kallale asuda.

Ja siis see juhtus – toapoiss hakkas külalistetoa uksele prõmmima.

„Tule hiljem,” hüüdis Merrick, kuid prõmmimine ei lakanud.

„Võib-olla tahab ta meiega liituda,” pakkus esimene kaksik, kes ei lasknud end segamisest häirida.

Tema iga töö peale mihkel toapoiss ei lasknud end minema peletada. „Milord, meil on hädaolukord,” sisistas ta teiselt poolt ust.

Põrgusse kõik, Merrick pidi end püsti ajama ja vaatama, mida Fillmore tahab. Kui arvata välja raisatud kirjanduslikud viited ja pealetükkiv teener, võinuks asi aina paremaks minna. Särgisaba ripakil, tõusis Merrick jalule. Ta suudles galantselt mõlema kaksikõe kätt. „Vabandage mind hetkeks, *mes amours*.”

Merrick sammus otsusekindlalt üle toa ja paotas ust üksnes õige pisut. Fillmore mõistagi teadis, millega ta seal tegeleb, ja tõenäoliselt oli teenrile teada ka põhjus, miks ta seda teeb. Aga see ei tähendanud, nagu oleks Merrick tahtnud teda tunnistajaks. Kui ta sellele rohkem mõtles, näis kogu stsenaarium olevat pisut alandav. Tal olid näpud põhjas ja ta vahetas selle, mida ta kõige paremini oskas, selle vastu, mida tal kõige rohkem vaja oli: seksi raha vastu, kuigi seda ei teadnud keegi peale tema.

„Mis on, Fillmore?” Merrick kergitas üleolevalt kulmu. „Mis hädaolukord meil on?”

Fillmore polnud tavaline toapoiss. Kulmukergitus mõjutas teda sama palju, kui miltonlik lause oli ennist mõjutanud rumalamat kaksikikõde. Fillmore ajas end puhevile ja vastas: „Hädaolukord, milord, on teie isa.”

„Fillmore, ma usun sind teadvat, et mulle meeldib oma muresid jagada.”

„Jah, milord, nagu käsitate. Meie hädaolukord...”

„Noh, lase tulla. Mis juhtus?”

Fillmore ulatas talle valge paberilehe, mis oli juba avatud.

Merrick proovis veel kord õnne kulmu kergitamisega. „Sama hästi võid seda mulle ise öelda. On ilmne, et oled kirja lugenud.” Õigupoolest oleks Fillmore pidanud kas või natukenegi kahetsema, et oli lugenud võõrast kirja;

aeg-ajalt tuli see komme küll kasuks, kuid see polnud just kõige peenem käitumisviis.

„Ta tuleb linna. Ta jõuab siia ülehomme,“ võttis Fillmore uudise süüdimatu rahuga kokku.

Kõik Merricki kehaosad, mis polnud veel kõvad, tõmbusid nüüd pingesse. „See tähendab, et ta võib olla siin juba homme pärastlõunal.“ Isal oli kombeks kohale ilmuda oodatust varem ja see oli tal alati ette kavatsetud. Isa tahtis teda üllatada. Merrick võis üksnes oletada, kui kaugel oli isa olnud siis, kui ta oma peatse saabumise kohta teate saatis. Ja see tähendas ainult üht: ta pidi hakkama oma tegudest aru andma.

See järelalus tekitas omakorda küsimuse, milline kuulujutt oli markii tulistvalu linna ajanud. Kas see oli olnud kaarikuvõidusõit Richmondi? Ilmselt mitte. Sellest oli möödunud nädalaid. Kui isa oleks tulnud neis asjus, oleks ta juba ammu kohal olnud. Kas süüdi oli ooperilaulja pärast sõlmitud kihlvedu? See oli saanud rohkem avalikkuse tähelepanu, kui Merrick soovinuks.

Aga see polnud esimene kord, kui ta pidi oma *afääride* tõttu vanamehe palge ette astuma.

„Kas ta ütleb, miks ta siia tuleb?“ Merrick uuris lühikest kirja.

„Raske öelda. Me oleme talle tulemiseks palju põhjust andnud,“ lõpetas Fillmore vabandava ohkega.

„Jah, jah. Pole vahet, missugune vahejuhtum ajendas teda linna tulema, sest meid pole siin teda vastu võtmas.“ Merrick tõmbas rahutult kätega läbi juuste. Tal oli vaja mõelda ja siis kiiresti tegutseda.

„Kas oleme kindlad, et see on tark tegu?“ uuris Fillmore. „Ma pean silmas seda, et kirja lõpu järgi otsustades on ehk parem, kui jääme paigale ja kahetseme kombekalt pattu.“

Merrick kortsutas kulmu. „Kas me oleme kunagi varem minu isa ees pattu kahetsenud?” Merrick ei kartnud oma isa mitte üks põrm. Linnast lahkumine polnud argpükslik käik. See oli oma tahte pealesurumine. Merrick ei tahtnud pakkuda vanamehele naudingut mõttest, et ta hoiab oma käpa all ka teist täiskasvanud poega. Isa kontrollis kõike ja kõiki, kes tema teele sattusid, muu hulgas ka Merricki vanemat venda Martinit, oma pärijat. Merrick keeldus olemast isa järjekordne sildistatud nukk.

„Ta tuleb linna selleks, et võtta ära meie elatusraha senikauaks, kuni oleme kombeid parandanud. See tuleb kirja lõpus,” teatas Fillmore.

Merrick polnud kunagi olnud kiire lugeja. Vestlus oli palju nauditavam. Aga seal kirja lõpus olid sõnad, mis tõusid esile nii järsult ja kiiskavalt, justkui kuulnuks ta nende taga isa häält ütlemas: „Ma piiran su ligipääsu rahale senikauaks, kuni sa õpid korralikult käituma.”

Merrick turtsatas. „Kui isa tahab, siis võib ta elatusraha kraanid kinni keerata, sest „meie” ei puuduta neid nagunii.” Merrickile oli ammu koitnud, et kui ta tahab isast päris vaba olla, ei tohi ta sõltuda millestki, mida isa talle pakub, selle hulka kuulus ka teise poja ülalpidamisraha. See oli Couttisi juures arvel ja selle kasutamise asemel eelistas Merrick elatada end kaardimängust või tulusast kihlveost. Üüri maksmiseks ja riiete selga ostmiseks sellest enamasti piisas. Tema kuulsad magamistoavõimed hoolitsesid muu eest.

Isa võis elatusraha endale hoida nii kaua, kui tahtis. Merrickit ei häirinud üldsegi mitte see. Talle lihtsalt ei meeldinud tõik, et isa oli üldse tulemas. Ainus asi, milles nad olid ühel meelel, oli vajadus teineteisega distantsi hoida. Merrickile meeldis isa vanamoeline eetika sama vähe kui isale tema paindlikud standardid. Isa Londonisse

tulek oli tema hooaja surmaotsus ja käes oli vaevalt juuni. Aga Merrick polnud veel nurka surutud.

Tal oli vaja mõelda ja teiste kehaosade asemel vajas ta selleks aju. See tähendas, et õdedel tuli minna. Merrick sulges ukse ja pöördus põgusa galantse kahetseva kummar-dusega tagasi kaksikute poole.

„Daamid, ma kardan, et see hädaolukord nõuab kiiret tegutsemist. Teil tuleb lahkuda.”

Ja nii nad läksidki, võttes endaga kaasa tema võimaluse võita kakssada naela ajal, mil raha nappis ja aega oli käes veel kasinamalt.

„Fillmore, kui palju me võlgu oleme?” Merrick lebas diivanil, mis oli nüüd palju tühjem. Ta laskis numbrid peast läbi; kingsepp, rätsep ja teised kaupmehed pidid enne minekut makstud saama. Merrick poleks tahtnud pakkuda isale rõõmu näha teda võlgades siplemas. See oleks jätnud isale mulje, et tal on ruumi pidada läbirääkimisi.

Kurat, see oli paras jama. Tavaliselt oskas ta oma rahaga adekvaatselt ümber käia ja oli ka üsna hea inimestetundja. Ta poleks eluilmaski tohtinud Steven-soniga kaarte mängida. Kõik teadsid, et see mees teeb sohki.

„Koos selle kuu üüriga seitsesada naela.”

„Kui palju meil raha on?”

„Käepärast on umbes kaheksasada.”

Nii oli ta arvanudki: sellest jätkus, et arved maksta, ja pisut jäi ülegi. Ometi polnud raha piisavalt, et elada veel üks kuu linnas, eriti hooajal. London oli kuradima kallis.